

Que la sardana passa per uns moments de crisi és evident i són molts els sardanistes significatius partidaris de la seva renovació, encara que també hi ha el sector dels conservadors. Hi ha qui pregona que la sardana està malalta; altres ho fan més gros. Diuen que s'està morint. Jo no comparteixo l'opinió d'uns ni la dels altres, encara que penso que, d'uns anys cap aquí, les ballades compten amb poca gent jove i amb menys concurrència, davallada que, per mi, no significa que la sardana estigui malalta o agonitzant, sinó que, possiblement, reclama un canvi.

Si comparem la vida de "la dansa més bella de totes les danses que es fan i es desfan" amb la d'una persona entendrem que, com aquesta, també té alts i baixos.

Es coneixen al llarg de la seva història èpoques d'esplendor i èpoques de decadència; però la sardana segueix dempeus com a típica dansa catalana arrelada al nostre poble i d'aquesta manera hem de procurar que continuï, si no, recordem les paraules del mestre-compositor Enric Vilà i Armengol, entusiasta de les noves generacions de dansaires: "quan veig tota la mainada que participa en els aplecs infantils m'adono que estem aconseguint un bon planter i que la nostra dansa té garantida la seva continuïtat". Aquestes paraules, pronunciades en ocasió de l'homenatge que l'Escala li va retre amb motiu de la diada de l'Aplec de la Sardana de l'any passat, em fan pensar que la seguretat del senyor Vilà podria ser una realitat si s'intentés sensibilitzar la mainada que dóna vida als aplecs infantils. Siguem també optimistes i si veiem en el sardanista l'ànima de la sardana farem tot el possible perquè es mantingui viva.

En aquest moment penso en l'article titulat "Perquè la sardana no es perdi" que la periodista escalenca Montserrat Pous i Sabadí va escriure al llibret de l'Aplec de l'Escala l'any 1.980 i veig clar que, amb visió de futur, la senyoreta Pous al.ludia a la necessitat de defensar i estimar la nostra dansa per part de les generacions que pugen, ressaltant que per aconseguir-ho és important que la coneixin i relacionin amb allò que els envolta. El seu toc d'atenció fou pioner d'un dels canvis d'imatge rotunds que exigeix actualment la sardana: la seva inserció a l'escola. Introduir-la als centres docents podria facilitar el seu coneixement i assegurar l'existència dels sardanistes en el futur.

També una de les principals resolucions per mantenir activa la nostra dansa podria ser l'escurçament de la seva tirada, tant en